

De Nieuwe Rijken

ROMAN

door **A. HANS**

— Pst, fluisterde hij. Ze komen in de val. Opgepast, ik hoor ze. Houd u aan onze afspraak. En zwijgen nu...

Eensklaps begon de klerk luid te snorken, en al schenen zijn oogen dicht, toch zag hij de deur opengaan en den koopman en zijn zoon met een licht binnen treden.

— Luister eens hoe hij slaapt, zei Willy met gedempte, maar toch goed hoorbare stem. Hij snorkt als een zwijn.

— Een moord Willy... We gaan toch een moord doen. Kan het niet anders?

— Neen. Gij zult mij helpen.

— O, ik kan niet...

— Elk zijn deel... Gij houdt den arm op en ik spuit... We doen de daad samen... Of anders samen naar den beul. Gaan we onzen tijd verliezen...

— O, wat beef ik...

— Niet doen dan! Maar ik vlucht... Kies nu....

— Vooruit dan.

Kummel naderde het bed.

— Is het spuitje gereed? vroeg hij.

— Ik moet even zien of 't vergif goed bij de punt zit... Een oogenblik. Die kerel wordt toch niet wakker... Ja, 't is in orde... Hef zijn arm op... Beef zoo niet... Een sekonde is 't maar.

Eensklaps rees Deroem met een luiden

schreeuw overeind. Tegelijkertijd sprongen, Bruwaan en Jim te voorschijn.

De Krummels gilden van schrik, maar werden onmiddellijk vastgegrepen.

— Verrezen, verrezen! gilde de patroon.

Hij staarde Bruwaan aan.

— De goede geesten komen terug, hé, oude vos! spotte Deroem. En de slechte moeten weg!

— Is het Bruwaan?

— In levenden lijve.

— O, Joris... vergiffenis... vergiffenis! smeekte de oude Krummel. Ik ben toch uw vader.

— Neen! Ja, mannen, vervolgde hij tot zijn makkers, deze schurk heeft mij op de wereld gebracht en mijne arme moeder naar 't kerkhof gestuurd. Maar hij, mijn vader...

— Ik heb toch altijd voor u gezorgd.

— Uit vrees dat de menschen het zouden weten, welk een gemeene kerel gij zijt! Maar voor mijn moeder hadt ge moeten zorgen, ellendeling. Ha, eindelijk wordt ze gewroken, die ongelukkige.

— Joris... Joris... hebt toch genade... Ge krijgt geld... veel geld...

— Duitsch geld! Neen! man, eerlijke menschen koopt ge niet om!

— Duitsch geld! tierde Willy. Wat, durft ge zeggen?

— O, ge wilt informeeren, wat wij weten! Alles aan... alles... Ge hebt verraad gepleegd jegens uw land! Wacht maar... de bewijzen zijn er. We hebben goed de zaak nagepluisd... Deroem moest uit den weg geruimd worden, hé! Het vergif, dat snel werkte...

— Ge zijt een duivel!

— Ja, ja, tier en raas maar, docht 't is nu te laat.

— Joris, al mijn geld! hernam de oude.
— Ik zou het niet willen. Er kleeft zoo veel aan... bloed van soldaten, tegen wie gij wapens hebt helpen leveren... tranen van weduwen en weezen! Neen, man, lamenteer nu niet, uw uurtje is geslagen. De allerdeftigste, allervoornaamste, allerbraafste heer Krummel komt voor 't gerecht.

— Nu niet meer getalmd! zei Jim. Die kerels moeten in de doos. De zoon is al geboeid als een os. Nu die oude nog!

— Laat mij eerst nog eens naar mijn kantoor gaan? vroeg de koopman.

— Om eenige papieren te vernielen? Neen neen, 't zou u toch niet redden ook.

Toen beiden nu gebonden waren, zei de agent:

— Ik ga naar mijn bureel, Bewaak hen intusschen en ik kom met versterking terug.

— Goed. Wegloopen zullen ze niet meer doen.

— O, heb toch medelijden! kermde vader Krummel. Ga niet... neen ga niet... Laten wij onderhandelen. Vraag wat ge wilt.

Jim gaf zelfs geen antwoord en verliet het vertrek.

— Ja, Ja, vrienden, zei Deroem, ge hebt het ver gebracht. De verleiding om nieuwe rijken te worden is zoo groot hé? Baas, had ik geen gelijk om niet te willen gelooven dat Bruwaan dood was. Hij zal nu uw toestemming niet meer noodig hebben om met zijn lieve Anna te trouwen.

— Maar ik geef die toestemming en een goede bruidschat er bij!

— Ze is niet meer noodig, zeg ik u...

— Bruwaan is een brave man!

— Dat is hij! En dat zullen de rechters ook zeggen, als ze hooren, hoe nauw hij uw zoon naging aan de grens van 't oorlogsland.

— Dan heb ik den schurk toch gezien!
zoo sprak Willy als tegen zichzelf.

— Ja... ge hebt mij gezien... maar ik heb ook wat gezien, antwoorde nu de hulploods.

— Wat zoudt ge kunnen bewijzen!

— Er zijn nog verrassingen voor u weggelegd!

— Och, beste Willy, zei nu Deroem, laat alle hoop varen.

— Ik spreek niet met u. Ge zijt een slang.

— Ik geef u een goeden raad. Laat alle hoop varen, want er is geen meer. 't Is beter dat ge de naakte waarheid kent, hoe hard ze ook is, dan u te troosten met iets, dat niet verwezentlijkt kan worden. Gij zijt nu een vogel voor de kat. En ge verdient het, leelijke schavuit! Ge moest niet naar 't front. In plaats van daarmee tevreden te zijn, gingt ge de anderen die wel voor 't land vechten, in den rug stooten.

— Al leugens!

— Nu dat zullen de heeren van 't gerecht wel opklaren. 't Is hun toevertrouwd.

De oude Krummel lag te kreunen.

— Joris, riep hij...

— Ja?

— Laat mij los... Houd dan Willy alleen. Hij is de schuldige en heeft mij meegetrokken!

— Houd nu toch uw bek, riep Willy, zult ge nu zelf dingen vertellen, die we immers niet gedaan hebben. Ja zoo moet ge maar beginnen.

— Joris, laat mij gaan! smeekte de patroon opnieuw. Willy is de plichtige...

— Dat zullen de rechters uitmaken...

— Ik ben toch uw vader!

— Neen! Zeg dat niet! Ik noem een schurk mijn vader niet. Hadt ge mijn moeder geholpen, en geëerbiedigd, maar ge liet het arm

mensch van ellende omkomen en met de armoets naar haar graf brengen. En nu zoudt ge u mijn vader noemen!

Jim bleef niet lang weg. Hij keerde met agenten en een officier terug.

Willy sloeg dadelijk een hoogen toon aan.

— Eindelijk kan ik tot een officier spreken zei hij, en moet ik niet meer met onbeschofte kerels onderhandelen. Is er nog vrijheid in 't land of mag dat... wat hier gebeurt. Een bende roovers overrompelt ons huis...

— Ik sta verstomd, bekende de officier...

— Ik eisch dadelijk losgelaten te worden en zal mijn beklag doen bij de magistraten.

— En ik ben ook diep gegriefd, verzekerde nu zijn vader. Wat me thans overkomt, zal in de gansche stad hevige verontwaardiging wekken.

— Dat zal wel waar zijn, stemde Joris toe. Alleen bedriegt ge u in 't voorwerp dier verontwaardiging.

— Ja, ik sta verstomd, herhaalde de officier. Maar de eerste bewijzen, mij overgelegd, zijn zoo verpletterend, dat ik u beiden wel moet aanhouden.

— Dat geloof ik ook! hernam de klerk. En bovendien ik beschuldig die beide schurken mij te hebben willen vergiffigen. Daar ligt een spuitje laat maar onderzoeken wat daarin zit.

— Bewijzen! kreet Willy. Bewijzen van schurken. En daarop worden wij aangehouden en als wilde dieren behandeld.

— Nog veel te goed! riep Joris. Moest het volk het weten, het kwam u halen en aan een lantaarnpaal ophangen!

— Ik moet u naar het politiekantoor overbrengen, deelde de officier mee.

— Ik protesteer! zei nu de oude Krum-

mel. Wat, mij Krummel aanhouden!

Doch de officier talmde niet langer. De beide gevangenen werden recht geholpen en naar buiten geleid, waar reeds een koets wachtte. De officier verzegelde het kantoor.

Het rijtuig vertrok dan, Joris en Bruwaan zaten op het klerkenkamertje.

— Mijn hart is goed, zei de eerste, maar ik kan niet met die booswichten niet het minste medelijden gevoelen.

— Ik ook niet.

— Wij hebben eerlijk werk verricht.

Den volgende morgen moesten zij op het gerecht komen en werden ze langdurig door een magistraat ondervraagd.

Daar lagen de foto's en Deroem toonde afschriften van brieven, rekeningen, orders, en andere stukken waaruit duidelijk bleek dat Krummel en zoon allerlei waren uitvoerden zoogenaamd naar een neutraal land, maar ze aan de Duitschers leverden. In dat neutraal rijk hadden ze helpers. De huiszoeeking bracht nog meer bewijzen aan 't licht...

Weldra bekende de oude Krummel, maar schoof al de schuld op zijn zoon.

Willy hield het lang met zijn leugens vol, doch riep eindelijk uit!

— Welnu, ja, ik heb veel gewaagd maar ik heb het spel verloren! Doch de oude is zoo plichtig als de jonge. We zijn aan elkaar verbonden, we zitten vast.

Nog een derde aanhouding gebeurde, die van Ko Verlaan. Men zou nog moeten onderzoeken in hoeverre deze medeplichtig was.

Dien avond waren de bladen in een oogwenk uitverkocht. De opschriften alleen reeds wekten hevige aandoening.

« De Vertrouwen vergaan. »

De bemanning op twee na omgekomen.

Aanhouding van den vader en den zoon

Krummel

Landverraad.

Handel met den Vijand.

Een Wakkere klerk.

Poging tot vergiffiging.

Een vermiste hulploods teruggekeerd.

Ja, dat alles moest sensatie wekken...

De Veroordeeling.

Eindelijk was de lang verwachte dag van de rechtszitting daar... Veel volk verdrong zich reeds uren voor de opening om toegang te kunnen krijgen, maar honderden werden natuurlijk teleurgesteld, en zouden dus uit de pers moeten vernemen, hoe de zaak Krummel en Zoon behandeld was geworden.

De beide beschuldigen werden tusschen hun bewakers binnengeleid. De oude koopman was vermagerd en grijs geworden. Schuw keek hij even naar het publiek achter in de zaal en verborg dan het gelaat in de handen.

Willy keek daarentegen de menigte uitdagend aan. Men wist hoe hij in zijn cel gepoogd had zelfmoord te plegen.

Nog juist bijtijds had de cipier hem uit een strop van een reep uit een deken gemaakt, kunnen wegrukken.

De zitting begon. De beschuldigingsakt werd voorgelezen: handel met den vijand... Maar dat niet alleen. Uit gevonden stukken was gebleken, dat Willy Krummel ook inlichtingen over militaire aangelegenheden had verstrekt. Dus dubbel landverraad...

De beklagden werden ondervraagd.

— Och, ik heb alles wel tien keer verteld, zei de zoon. Waarom het nog herhalen? Ik heb het spel verloren!

Vervolgt.